

Homília počas odprosujúcej svätej omše a pobožnosti Spišská Kapitula 7.3. 2025

Milí spolubratia v biskupskej, kňazskej a diakonskej službe, zasvätené osoby, Boží ľud Spišskej diecézy zhromaždený v tomto chráme, ako aj vy všetci bratia a sestry, ktorí ste s nami duchovne spojený prostredníctvom Katolíckej televízie Lux, rádia Lumen a rádia Mária.

Mnohokrát starobylá Katedrála svätého Martina tu na Spišskej Kaptiule zažila slávnostné chvíle, odpustové slávnosti, kňazské vysviacky, rôzne jubileá, či slávenie svätých omší na Zelený štvrtok. V tomto jubilejnom roku 2025 sa tu dnes schádzame pohnutý príkladom svätého Jána Pavla II, ktorý pred 25-rokmi, počas jubilejného roka 2000 nás vyzval kláknúť pred Bohom a prosiť za odpustenie za minulé i prítomné hriechy synov a dcery Katolíckej cirkvi.

„Dobry strom prináša dobré ovocie,“ povedal Pán Ježiš. To znamená, že najskôr musí byť strom dobrý, aby urodil dobré ovocie. Podobne aj človek najskôr potrebuje byť dobrý, resp. potrebujeme sa uzdraviť, aby prinášal dobro. To vyjadruje slovo „pokánie.“ Pokánie nie je vytvorenie iného človeka, ale návrat k Bohu. Taliansky autor duchovnej literatúry Silvano Fausti (1940 – 2015) hovorí, že Boh je vždy obrátený k človeku, aby sme sa my mohli obrátiť k nemu. Sväté písmo pripomína, že Boh stvoril človeka na svoj obraz. Pokánie je teda akoby prácou reštaurátora, ktorý odkrýva pod vrstvou hriechu pôvodnú Božiu krásu človeka. Pokánie môžeme nazvať úsilím stať sa podobným Bohu a čo najvernejšie vo svojom živote napodobňovať Božie konanie. Dnes prosíme dobrotivého Boha o odpustenie, keď sme upustili od tohto úsilia – my a naši predkovia.

Drahí bratia a sestry, pokáním sa obraciame na Boha a v jeho svetle vidíme nanovo vlastný život. Preto pokánie je úzko prepojené s lútosťou, tzn. bolí nás, že sme sa vzdialili od Boha, túžime sa k nemu vrátiť. Nádherným starozákonným vyjadrením týchto pocitov je žalm 51, kde táto zmena zmysľania prechádza do modlitby, v ktorej zaznieva prosba o vnútorné očistenie a zameranie sa k novému životu. V strede je uzdravenie „srdca“.

Bratia a sestry, dnes očitujeme pamäť, pretože minulé hriechy často ešte stále majú svoj dosah a zostávajú pokušením ich zopakovať aj v súčasnosti. Toto očistenie nás vedie k preskúmaniu našej vernosti Božej vôli. Vedie nás k obnove viery, lebo nám pomáha oslobodiť sa od všetkého, čo nás v minulosti vzdialilo od Boha a od druhého človeka. V Prvom Jánovom liste nám Božie slovo jasne zaznieva: *„Ak niekto povie: „Milujem Boha,“ a nenávidí svojho brata, je luhár. Ved' kto nemiluje brata, ktorého vidí, nemôže milovať Boha, ktorého nevidí. A toto prikázanie máme od neho: aby ten, kto miluje Boha, miloval aj svojho brata.“* (1 Jn 4,20-21) Dnes s pokorou vyznávame, že sme sa vzdialili od

blížneho a tým sme sa vzdalili od Boha. Preto sa aj v tejto liturgii obraciame nielen k Bohu, ale aj k druhým ľuďom. V tomto jubilejnom roku v pokore stojíme pred Pánom a robíme hlboké spytovanie svedomia. Týmto spôsobom chceme vydať svedectvo pravde, ktorá očisťuje, oslobodzuje a zachraňuje. Chceme byť Ježišovými autentickými učeníkmi, chceme preto zostať zakorenení v Božom slove, cez ktoré Boží Syn nám hovorí: „*Ak ostanete v mojom slove, budete naozaj mojimi učeníkmi, poznáte pravdu a pravda vás vyslobodí.*“ (Jn 8,32) Toto je náš nevyhnutný a neodmysliteľný postoj a jedine cez takýto postoj môžeme ako kresťania prekonávať aj zlú prítomnosť.

Nie my berieme na seba neprávosti sveta. Musíme mať pred očami prítomného Ježiša Krista – Krista v Getsmenaskej záhrade, potom zbičovaného, trnami korunovaného, nesúceho kríž a nakoniec ukrižovaného. Kristus vzal na seba ťarchu hriechov všetkých ľudí, ťarchu našich hriechov, aby sme sa vďaka jeho spásonosnej obete mohli zmieriť s Bohom.

Drahí bratia a sestry, prekročme prah tejto katedrály, prekročme prah nádeje, ktorá pramení z Božieho odpustenia a je pre nás záväzkom ísť cestou vzájomného zmierenia. Amen.